

1700 km villmark fra

TEKST OG FOTO: GEIR JUKLESTAD, NMCU MEDLEM OG AUSTRALIATURIST

Staten North Queensland nord for Cairns ligger i det nördøstre Australia. Området er for det meste tropisk villmark med store områder regnskog og uberørt natur. Området har flere naturreservater som også er bebodd av Aboriginere som er Australias urfolk.

Cairns er en storby som også ett ypperlig utgangspunkt for snorkle/dykke turer ut til The Great Barrier Reef. Revet består av mer enn 3500 små og store rev, øyer og laguner. Vannet er krystallklart og man ser et yrende marint plante og dyreliv i alle regnbuens farger.

Av fem ukers tur i østre Australia sammen med familien, ble far bevilget en uke alene for å leke i regnskogen sammen med de tøffe australske guttene. Det var faktisk kona mi May Britt fant fram til denne spektakulære turen. Hun kjører ikke motorsykel selv, men er utrolig flink til å organisere ting og tang.

Fair Dinkum Biketours

Det var en fantastisk tur sammen med, Mitch, Josh, Jamie, Jules, Josh A, og guidene Galaxy (ja det er hans virkelige navn) og Chris. Dave kjørte service bilen og var leder for turen for turoperatøren Fair Dinkum Biketours. De stilte til rådighet hver vår helt nye Suzuki DRZ 400. Guide og «lead rider» Galaxy hadde en Gas Gas 450 som var til utprøving på vegne av et MC-magasin.

Turen varte i totalt 8 dager hvorav 6 dager på sykkelen. Retur fra Cape York til Cairns var med propellfly. Vi kjørte 8 timer om dagen i variert terreng, i sand, over elver (med rare dyr i..), over fjellpass, gjennom rød gjørme, utvaskede steinete veier, igjennom regnskog, og over steppeland. Australia er et fantastisk land for offroad entusiaster da det er enorme områder å utforske. Man har lov til å kjøre nesten overalt. Turen ble ekstra utfordrende i år da storm og flom hadde gjort stier og veier svært dårlige enkelte steder. Vi måtte derfor samarbeide for å dra syklene igjennom oversvømte områder, og bære dem over store nedfalte trær. Vi så også masse ville dyr på turen, så som krokodille, villsvin, villhester, slanger, øgler, frosker, edderkopper, masse rar fisk, forvirra kuer og masse levende og døde kenguruer. Fuglelivet er også svært mangfoldig med bl.a. masse rare store fugler som har sluttet å fly for millioner av år siden og i stedet sprinter igjennom jungelen.

Rusten kjøreteknikk

Turen startet nordover fra Cairns over de såkalte Table Lands. Det er et område med jord-

bruk, turisme og sukkerproduksjon. Ruta gikk selvfølgelig ikke på vanlige veier, men på en løype som kalles Seven Valleys. Det er syv små veldig bratte fjell med rufsete stier. Det var nesten som å kjøre berg og dal bane enkelte steder. Her gjaldt det å holde god fart for å komme opp de bratte stigningene. Fikk man stopp i en bakke var det praktisk talt umulig å komme i gang igjen uten dyttehjelp. Australiagutta som alle hadde mange års motorcrosserfaring, ga full gass fra første meter. På forhånd hadde jeg blitt advart mot å få MC-sykdommen "first day fever". Mang en overivrig motorsyklist har gått på trynet første dagen. Jeg valgte derfor å holde meg litt bak i gruppen sammen med guide og "Sweeper" Chris. En måneds ferie med god mat og rolige dager var nok ikke den aller beste oppladning til en sånn lang tur. Kjøreteknikken trengte derfor litt oppmykning.

Første stopp er ved PK Jungle Resort. Dette er et typisk backpacker sted med en serie tømmerhytter nær et sumpområde som også har flotte strender. Jeg er ganske sliten allerede. Jeg er støl overalt og fingrene er numne. Jeg tenker at hvordan i all verden skulle jeg klare åtte timer på sykkelen hver dag i tropisk varme og rufsete terreng? Jeg har riktignok mange års erfaring med gruskjøring, og noen få runder på endurobanen å vise til. Men jeg har helt klart et mye mindre treningsgrunnlag enn de ultra-

Norsk australiatulist

Cairns til Cape York

tøffe australiagutta. Det er nok ett høyere nivå for en "experienced dirt bike rider" i Australia enn i Norge. De har jo tilnærmet ubegrensede treningsmuligheter med et helt kontinent som de kan trene seg på i alt slags terreng. Svaret var opplagt. Jeg måtte kjøre litt saktere og litt smartere enn de andre. Da kanskje min stakkars kropp ville vare helt fram. Jeg følger derfor sporene til de foran med noen få km/t lavere hastighet. Da visste jeg at jeg kunne klare enhver sving uten å skli til skogs. På de rette strekningene drar jeg sykkelen opp til tilnærmet toppfart, og tar dermed igjen støvskyen fra de andre lenger fram. Man må allikevel holde flere hundre meter avstand mellom hver sykkel for å få tilstrekkelig sikt til å se kenguruer og andre hindringer.

The Crib Track

Andre dag gikk via ruta "The Crib Track" Her er det er nesten helt innelukket regnskog, sånn at det er som å kjøre i en diger grønn tunnel. Lysningene i skogen er ved elvene. Her må vi hjelpe hverandre for å komme over. I elver med stri strøm må man sikte overfor der man

skal over, og la seg seile forsiktig sidelengs med strømmen. Jeg prøver å kjøre rett tvers over, og går overende midt i elva som resultat. Etter velt i elv gjelder det for enhver pris å ikke prøve å starte på nytt med en gang. Luftfilteret må tømmes for vann og renses først, for ikke å risikere motorhavari.

Ved leiren samme kveld har Jules problemer med håndleddet. Han hadde fått seg en smell tidligere på dagen. På forhånd hadde vi tapet håndledd og hender med sportstape. Men håndta til Jules var opphovnet og vond. Han fant senere ut at han måtte bryte og ta bussen hjem. Han kunne valgt å følge servicebilen, men det var vel ikke tøft nok for en glattbarbert og tatovert kar som Jules. Det var jo synd, for det er jo faktisk folk som betaler for å være med servicebilen. Man får se mye av landskapet på den måten også.

Så går ferden videre mot Cook Town. Byen er oppkalt etter Captain Cook som jo oppdaget Australia. Her har vi noen høyder med fantastisk utsikt. Ferden går så videre utover kysten i sandholdig sumplandskap. Sanden er helt hvit og fin som ørkensand. Skikkelig utfordrende å

kjøre i denne sanda, da sykkelen går hit og dit hvis man kjører for sakte. Jeg prøver meg med norsk enduroteknikk og kjører stående med tyngden på forhjulet. Resultatet blir at jeg går overende mange ganger i løpet av dagen. Det er et skikkelig slit å dra opp en 130kg tung sykkel som ligger halvveis begravd i sand. Australiagutta kjørte tydeligvis mye mer ubesværet enn meg så jeg spør hva hemmeligheten er. Trikset er å sitte langt bak på setet og kjøre med stive armer, helt motsatt av min teknikk selvfølgelig. Etter hvert får jeg mer flyt på kjøringen, men det er slitsomt. Stakkars Pål Anders Ullevålseter og gjengen som kjører sånn i dagevis i rallyene sine. De gutta må jo være beintøffe.

Avkjøring

Tredje dag går ferden til området rundt Laura River. Her er det ikke så bratt, men flott åpent landskap med større beitende dyr. Grusveiene er svingete og krevende med mye løs grus. Gjennomsnittsfarten blir etter hvert ganske høy. Ettersom man må bytte på å være "Corner Man" for å vise veien ved hindringer og veikryss, ligger jeg nå helt oppe i teten. Vi stopper

Rufsete stigning ved The Seven Valleys

Pause på toppen av Seven Valleys

Jamie, Geir, Josh A., Jules, Josh og Mitch ved The Crib Track.

Chris og Mitch foretar "bush repair" av dekket.

ved en elv for å få litt skygge, og plutselig er det uvanlig stille. Ingen motorsykkellyder eller støvskyer kan registreres langs horisonten. Chris, Mitch og meg selv begynner etter hvert å bli ganske bekymret. Hva har skjedd med de andre? Vi er på en lang etappe, der vi har med oss en femliterskanne bensin i sekken. På forhånd har vi fått beskjed om å vente og ikke drive med for mye fram og tilbakekjøring. Vi må bruke bensinen med fornuft for å komme helt fram. Etter ca. en time kommer Galaxy kjørende. Det viser seg at Josh A. har sklidt ut i en sving og truffet et flere meter langt stålrør som er rester etter veiarbeid. Josh er så skadet at han ikke kan flyttes. Australian Rescue blir derfor tilkalt via satellitt telefon og nødpeilesenderen blir aktivert. Nærmeste helikopter er over 500km unna, og må mellomlande for å fylle drivstoff. Etter tre timer blir Josh Reddet og flydd til sykehuset i Cairns. Han fikk senere behandling for flere brudd i arm og ribbein. Han er i skrivende stund på bedringens vei.

Vi må nå tilbake til forrige leir ved Laura River for å rekke tilbake til sivilisasjonen før det blir mørkt. Vi må også få med oss den skadede men kjørbare sykkelen til Josh A. til en mer fremkommelig vei sånn at den kan bli fraktet. Det gjør vi med såkalt froskehopp. Man etterlater en sykkel på et passende sted i veikanten, og kjører ca 10km fram. Så kjører man to på en sykkel tilbake og henter den etterlatte sykkelen. Vi fortsetter med dette i flere etapper til vi kommer til nærmeste asfalterte vei. Dave møter oss tar med den skadede sykkelen. Det er helt mørkt når vi ankommer Laura River. Det er skikkelig skummelt å kjøre ute i bushen i mørket. Det er svermer av nattaktive insekter i luften, og flere ganger spretter det store villsvin og kenguruer rett over veien foran oss. Det ligger også mange kengurukadavre i veien som resultat av tidligere påkjørsler. Campingplassen i Laura har også en liten bar med servering. Her jobber det en rekke søte irske backpacker jenter. Det er vanlig at back-

packerne tar jobber på barer og campingplasser for å tjene en slant til å betale reisen igjennom dette veldige landet. Vi blir godt tatt i mot, får klærne vasket, og servert god lokal mat.

All the way from Norway

Neste dag har vi dobbeletappe i retning Musgrave Station. For å spare tid, må vi derfor sløyfe hårnålsvingetappen fra dagen før. 480km rufsete røde grusveier er allikevel mye å komme seg igjennom på en dag. Vi holder derfor høy fart og kjører store deler av dagen stående i reneste Paris-Dakar stil. På veien passerer vi en rekke "Road Trains" og "Gray Nomads". Mange australiere drømmer om å se dette fantastiske kontinentet, men få har nok tid til rådighet. Mange pensjonister (Gray Nomads) kjøper seg derfor en Toyota Landcruiser med tilhørende campingvogn, og kjører rundt i månedvis for endelig å gjennomføre reisedrømmen.

Når vi ankommer Musgrave er vi ganske slitne og helt dekket av rødt støv. En gruppe pen-

Våt sandetappe ved Cook Town

Krystallklart vann i fossen ved The Telegraph Track

Kryssing av elv med fastboende krokodiller (det fant vi ut senere)

Rester etter havarerte ekspedisjoner ved The Gun Shot Creek

sjonister tar oppstilling og tar bilde av oss ved den kombinerte bensinstasjonen og flyplassen. Stasjonseieren spør hvor vi er fra, og kommer med følgende kommentar når han oppdager at det er en Nordmann med i følget: "All the way from Norway did you say?". "Wow, you must have got your mid-life crisis, mate"

Telegraph Track

Siste del av turen skal gå på det berømte "Telegraph Track". Ruta ble bygget samtidig med telegrafnettet, og befinner seg i noen av de mest øde områdene av Australia. Stiene har ikke blitt vedlikeholdt på årtier, og sies å være manndomsprøven blant offroad interesserte på både to og fire hjul.

Det er forresten ganske fascinerende å campe midt ute i bushen. Himmelen er stjerneklar og temperaturen er behagelig. Masse nattaktive dyr kommer ut om natten. De lager faktisk såpass mye bråk og leven at det er bortimot umulig å få sove uten ørepropper. Det tasler

og tusler overalt, og noen av lydene kan minne om menneskeskrik? Men det er visstnok lyden fra Kookaburra fuglen, som er en liten frekk krabat med bustete sveis. Det er også store kalkunliknende fugler som løper igjennom krattet. De er jo ikke farlige, men man skvetter skikkelig hvis man må opp om natten og slå lens. Man lurar jo på om det er ett eller annet dyr med skarpe tenner der inne i buskene. Det er lurt å lyse litt med hodelykten og trampe litt med føttene når man rusler rundt i sandaler på natten. Slangebitt er vel ikke noe særlig å ta med seg hjem heller. En stjerneklar natt hadde jeg teltet mitt rett under et tre som var bebodd av flygende hunder (store flaggermus). Det var ganske fasinerende å ligge under og kikke igjennom myggnettingen på hva de hadde med seg hjem av jaktbytte.

Telegraph Track er flott. Landskapet er vakert, og elvene har glassklart vann med masse småfisk. Lunsjen tas ved et fossefall der vi hopper uti med klærne på. Delig å få vaska seg litt

etter "cowboy" metoden.

Ved Gunshot Creek er det tydeligvis mange som har kjørt seg fast i årenes løp. Trærne rundt elva er fulle av ødelagte deler og andre etterlatenskaper fra havarerte ekspedisjoner. Ved en av elvekryssingene tar vi en pause ved en foss. Midt ute i elva ser det ut som en trestamme har blitt liggende oppå en stein. Men trestammen rører på seg? Vel, det er ikke treverk men en krokodille! En "Freshie" dvs. en ferskvannskrokodille ligger og kuler'n i sola. De er visstnok ikke så veldig aggressive mot mennesker på motorsykkel, da lyden og lukten fra sykkelen overdøver menneskelukten. Men å tryne i elva her er vel ikke å anbefale.

For å nå den siste strekningen mor Cape York, må vi over kabelfergen ved Jardine River. Her må vi også fylle bensin. Da vi kommer fram er det ingen strøm på stasjonen pga. havarert strømaggregat. Vi må ha bensin for å komme videre, og ser oss derfor om etter biler med reservekanner på taket. Mange har, men

de fleste moderne terrengbiler går jo på Diesell nå. Etter to timer kommer det endelig en bensindreven variant, og eieren selger oss tjue liter som vi fordeler på alle sykklene. Dette er nok til å komme oss over elva og til en stasjon på andre siden.

Besøk hos urbefolkningen

Etter hvert ankommer vi bestemmelsesstedet Cape York. Det er en liten fjellklippe helt på nordtuppen av Australia. Det har vært en fantastisk men strevsom tur. Vi er to deltagere og en guide mindre enn da vi dro i fra Cairns. Guide og "Sweeper" Chris valgte å følge med servicebilen de siste par dagene. Dette var hans første tur som guide. Men ruta var "out of my league" som han selv sa. Han hadde også trøbel med gnagsår fra lånte støvler. Selv gikk jeg ned flere kilo i vekt i løpet av turen, men det var vel egentlig bare en kjekk bonus.

Vi har så en hviledag før vi skal ta flyet tilbake til Cairns. Vi benytter dagen til å dra til Thursday Island som ligger ved Torres Strait. Her har det bodd folk i flere hundre år. Her har det blant annet vært både militærfort og kommersiell perledyking.

I dag er øya et slags statlig servicesenter og er hovedsakelig bebodd av statsansatte og aboriginere. Det er et stort sykehus her, flere skoler, kraftverk drevet av biomasse, militærbase og et ganske stort havneområde. Nesten alle bygningene på øya er eid av den australske staten. Helsepersonell, lærere og andre statsansatte bor her gjerne i perioder etter behov. Enkelte Aboriginere har problemer med alkohol som hos mange andre urfolk. Dette har de løst ved at fengsel, rehabiliteringssenter og familiekontor alle er i samme kvartal. Veldig praktisk det.

Etter litt avslapping går turen tilbake til Cairns med propellfly. De har en liten men

velstelt flystripe i Cape York. Alle er fulle av inntrykk etter den begivenhetsrike turen. Vi diskuterer litt om vi eventuelt burde ha takket ja til retur til Cairns på motorsykkell i stedet for fly. Men alle er visst mer enn godt fornøyde. Syklene blir derfor fraktet tilbake til Cairns med lastebil.

Vi takker for et fint samvær, og Geir, eller Gary/ Gazza som australierne kaller meg, blir invitert på ny motorsykkeltur i Australia neste år. Kanskje det blir flere turer? Det er jo fortsatt mye igjen å se i Australia.

Her følger noen enkle tips til deg som lurere på å ta en tilsvarende tur.

Du må:

Være en erfaren motorsyklist som har kjørt mye på grusveier med grove dekk. Være i passelig god form, men ikke nødvendigvis toptrent. Tåle å kjøre sittende og stående i åtte timer pr. dag i 6-7 dager. Ha med drikkesekk av typen "Camelback" eller liknende. Ikke være redd for vennlige australiere og ville dyr.

Du bør:

Ha hatt noen runder på en cross/enduro bane før turen. Ha med sykkelshorts under kjørebuksa, så unngår du "understellsplager". Ha med ørepropper, sportstape, solkrem og myggspray. Være moderat med beskrivelsen av egne kjøreferdigheter sånn at du havner i gruppe med samme nivå som deg.

Ta gjerne med dine egne (cross) støvler og hjelm. Da unngår du gnagsår og er sikker på at hjelmen passer. Hvis du tar med alt av ditt eget utstyr, så må du betale ekstra bagasjeavgift. Det er mye billigere å betale dette på forhånd enn å få "straffeavgift" på flyplassen. Komplette cross/enduro type kjøretutstyr veier ca. 20 kilo inkludert bag.

Nyttige lenker:

<http://www.fairdinkumbiketours.com.au/>
<http://www.cairns.aust.com/>
<http://www.capeyorkinfo.org/>
http://en.wikipedia.org/wiki/Torres_Strait
<http://www.otc-mc.org>

Improvisert bro ved The Telegraph Track

Fire slitne karer endelig framme ved Cape York. Det var litt av en tur!